

(המשך מעמוד 55)

לו אוטו כזה עלוב. בינתיים הוא התחיל לעשות כסף, בעיקר מהבורסה. וכשהוא התחיל לראות שהוא מרוויח, אז הוא היה מצלצל כל פעם ושואל מה להוציא ומה להכניס. ואני הייתי אומרת לו מתי להוציא ומתי להכניס. לא היה לי פחד שהוא יפסיד.

הוא הרוויח המון כסף והוא יצא ממש בן-אדם עשיר. למזלו הגדול הוא באמת שמע, כי לפני הנפילה אמרתי לו שכדאי שיוציא את כל הכסף והוא הוציא, למזלו.

יש לך הרבה כאלה קבועים?
יש הרבה כאלה שמצללים, אנשי-עסקים.

זה טוב?
אני לא יודעת אם זה כריא, זה נותן לאנשים ביטחון. אלה אנשים שאולי פוחדים מהחלטות ואנשים שהיה להם כמונן ניסיון טוב עם ה-אסטרוולוגיה, ואם זה עובד, אז למה לא?

את אומרת לאנשים גם דברים רעים שיקרו להם, אם זה מחלות או מוות?
על מוות אני לא מדברת אף פעם, ואת זה אני גם אומרת לכל אחד שבא, שעל מוות אני לא אומרת.

גם אם את רואה את זה במפה?
כן, אני לא מוכנה לדבר על מוות. לא של האיש, ולא של הקרובים אליו.

למה?
לפי דעתי, אדם לא יכול לשאת את היריעה של מוות — לא של עצמו ולא של האחרים. אני לא הייתי יכולה לסבול את זה.

אז מה קורה אם את רואה מוות?
זה באמת מאוד מפחיד. אבל אני תמיד אומרת אולי אני טועה, אולי אני לא רואה נכון, אולי בכל זאת יקרה משהו אחר, תמיד יש תיקווה כזאת.

סיססת פעם לגבי עצמך?
ברוך-לכל לא כליכך, אני מוכרחה לומר, לצערי.

אז ראת גב דברים רעים?
אלא מה? בטח! למשל, לא ידעתי מה עומד לקרות, אבל ידעתי שאני נורא פוחדת משנת 1983 ו-1984. לא ידעתי איך זה יבוא, השבתי שיהיו לי בעיות בכריאות, אבל לא ידעתי מה.

בסוף היו לי בעיות עם הלב שהתחילו בכתאיחת. זה היה כליכך צפוי — וזה הגיע.

אבל אז את מאבדת את כל ההפ-תעות של החיים?
לא, לא ידעתי מה יקרה, זה בא בהפתעה, פיתאום התחילה לכאוב לי יד שמאל והשבתי שזה כלום ופיתאום זה בא, וזו הייתה הפתעה.

או מיקרה אחר, כשהכרתי את בעלי השני, ביקשתי שיראה לי את כף-היד. הסתכלתי, ואמר-תי לו שנתחנן ונתגרש.

ככה נכנסת לחוסה, מתוך מחשבה שתתגרשי?
כן.

איזו מין הרגשה זו?
ידעתי, אבל לא האמנתי.

אבל אם את לא מאמינה לעצמך, איך את רוצה שאחרים יאמינו לך?
את לא רוצה להאמין. יודעים, אבל לא רוצים להאמין, אבל אחריכך זה קרה, זו לא הייתה הפתעה, אבל בכל זאת זו כן הייתה הפתעה ביום שהוא קם והלך מהבית. יש כוכב שנקרא שבתאי, והוא נכנס לבית 4, ובא לעשות סדר, והבעל שלי לקח את חפציו והלך מהבית. ואין מה לעשות.

אייאפשר למנוע את זה?
לא, את יודעת, אני כן מאמינה שאפשר להילחם, אבל לא תמיד מנצחים.

אם את יודעת שבעוד שנה את...

כן, לא רק לאסטרוולוג, לכל מיני, זה עניין אותי לראות קודם-כל איך עובדים ומה אומרים. מישרו אמר לך דברים אחרים מאשר ראת בעצמך?

לא, אולי היו לנו חילוקי-דעות בעניין הגרי-רושין. הוא טיפוס אופטימי או הוא לא האמין שאני אתגרש. אבל חוץ מזה, אני מאוד נהנית. יש דברים שרואים במפה ודברים...

„מובארכ נראה לי בצרות, הוא יאבד את השליטה. לא סופית, אבל זמנית. יהיה לו מאוד קשה באביב, וזה ישייע גם עלינו“

אחרים שרואים בכפיד ואחרים שרר-אים בכתיביד?

אני חושבת שבכל שטח כזה יש האיכות שלו. למשל, בכירולוגיה קשה לראות תאריכים, קשה לראות זמנים מרוויקים, קשה גם להיכנס לפר-טים. באסטרוולוגיה אפשר לראות תאריכים, אפי-שר לראות נתונים, אבל את לא יודעת מה האדם עשה עם הנתונים. בכירולוגיה את כן בטוחה מה הוא עשה איתם. כי יש כף יד שמאל, שמדברת על הפוטנציאל, וימין — מה הוא עשה עם זה. בגלל זה טוב מאוד לעבוד ביחד.

גרפולוגיה זה בכלל משהו אחר, זה מיקצוע יותר מרוויקי, שמודר נקודות וקווים בזוכית מגדלת ולא מדבר לא על עבר ולא על עתיד. בעיקר על אופי. אבל גם לזה צריך כישרון ואינטואיציה.

אז מה עם כל הקפה והקלפים?
אם דיברנו על אינטואיציה, אז הנה, אני חושבת שבקפה הם רואים כל מיני דברים.

את קראת פעם בקפה?
אני לא, אין לי מושג איך עושים את זה, אבל קראו לי. לא זמן הייתי אצל ידידים ואשה אחת קראה לנו. היא אמרה דברים נכונים. שמאוד הפתיעו אותי.

ומה עם קריאה בקלפים?
אני לא מנינה כזה הרבה, אבל אני חושבת שהרבה פעמים הם מדייקים.

את מתייחסת לזה כמו שאת מתייחסת לאסטרוולוגיה?
לא, יכול להיות שהחוקים העובדים על הקלי-פים הם אותם החוקים העובדים על האסטרו-ולוגיה. אני לא יודעת מה זה, אני לא יודעת על זה מספיק. אין ספק שפה האינטואיציה צריכה לעבוד גם באסטרוולוגיה. אני יודעת שאסטרו-ולוגים יתרגו אותי, כי הם רוצים שזה יהיה מדע, אבל זה עדיין לא מדע. יכול להיות שפעם מישור יחקור את זה, בכל השנים המוחות הטובים הלכו למדע. אז זה לא נחקר, אבל יש כזה משהו, אני בטוחה.

את מתייחסת לאסטרוולוגיה כאל מדע?
לא.

אז כאל מה?
אסטרוולוגיה וזהו. אפשר להתחיל לנסות להגדיר את זה, אז מה?

אבל את לא אתם משתעשעת בזה?
בטח שלא. אני לא אמרתי שזה שעשוע. זה לא אמנות וזה לא מדע. זה קצת אמנות וקצת מדע. למה אמנות? כי באמנות צריך לצאת מהרגש כומן שעושים את זה, אותו דבר פה. את מוכרחה להרגיש, אם את לא מרגישה, את לא יכולה לעבוד. במדע לא צריך להרגיש שום דבר, יש נתונים קבועים. אז לי אסטרוולוגיה לא נראית מדעית, אבל אסטרוולוגים יתרגו אותי, כי הם אומרים שזה מדע.

אני מאוד אוהבת את זה, עולם כליכך ציבעוני ויפה, אבל האנשים שבאים לא כולם מוצאים חן בעיניי, ואת האמת.

כל פעם שאת עושה מפה את שמחה מחדש?
לא, בכלל לא.

רק אם את רואה שאת הולכת לפגוש בן-אדם מעניין?
כן, יש מפת שאני יודעת שאני ממש אסבול, אני כבר מחכה שזה יעבור. חוץ מזה, גם אם יש מפות שאני אוהבת, שאני יודעת שזה ימצאחן בעיניי, אני פוחדת תמיד, אני פוחדת מכל אדם שבא.

למה?
כי אני לא יודעת אם אני אצליח או לא אצליח.

כל פעם יש לך חשש?
כל פעם יש לי חשש. למרות שהנתונים נמצאים ויש ניסיון, אבל אני פוחדת, אני לא יודעת להסביר למה. אולי אני לא אראה משהו, אולי לא תפסתי את הנקודה הכי-נכונת. הכל יכול להיות, אני כן-אדם, אני יכולה לעשות טעויות, לא?

אבל את אומרת לאנשים דברים ברורים?
אני אומרת מה שאני רואה. אבל אם אני לא ראתי?

קורה לפעמים שאת לא רואה דברים חשובים?
יכול לקרות שלא ראתי, הראש שלי עבד על דברים מסוימים, ודווקא לא על נקודה מסוימת. זה יכול לקרות.

זה קורה הרבה?
זה לא קורה הרבה, אבל תיאורטית זה יכול לקרות. כל פעם אני בחרה, אני חושבת שגם רופא צריך להיות בחרה כל פעם שחולה בא אליו, כי אולי הוא מפספס את המחלה. אני משווה את זה לרפואה, כי זה מזכיר קצת. בא איך אדם שאתה לא יודע עליו כלום, אצל הרופא הוא מתאר מה קורה, אצלי לא. הוא בוחן אותי, אני תמיד בבחינה, יותר נוח להיות פסיכולוג, כי מספרים לך.

אנשים מרגישים אליך כמו אל פסיכולוג, כי את מאירה להם דברים לפעמים, אבל אני ממש משתדלת לא לקבל את התפקיד הזה, אני לא רואה את עצמי

„אני לא מאמינה שפרס יפנה את מקומו לשמיד. הוא לא יותר על הכיסא שלו. מול אריה חפס כיסא מלכות, והוא לא מוכן לרדח משם. המדינה לא מעניינת אותי, רק הכיסא. רבין וננס לחקופה מסובכת. אני לא יודעת אם ישך להיות שר-ביטחון. אריק שרון צובר כוח, יש עליה לאיש בסביבות 1987“

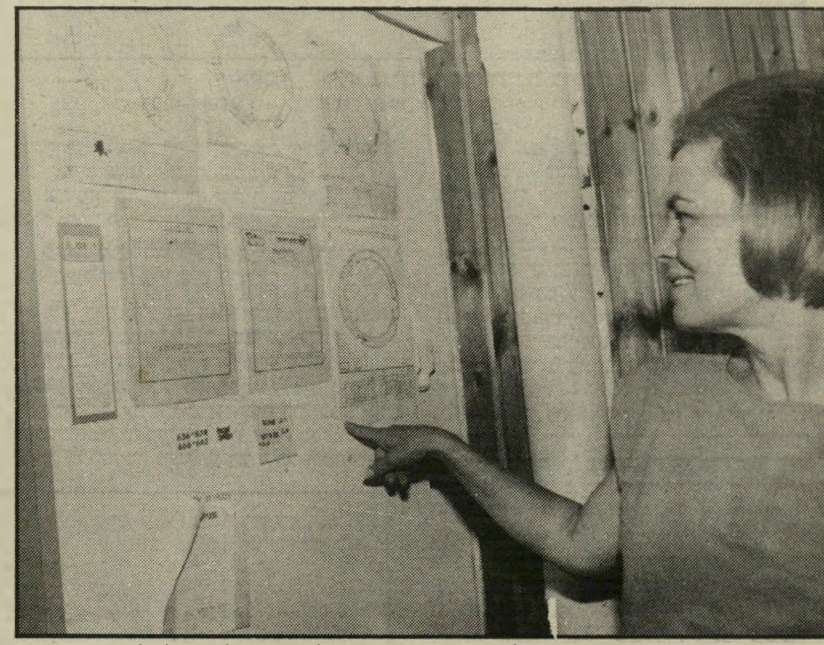
כפסיכולוגית, אני חושבת שאני יכולה לראות בעיות שקיימות בנפש ולהפנות את האדם לפסיכולוג.

מפתחים בך תלות?
אני לא נותנת. אני משתדלת שלא, אני לא אוהבת תלות. אם אני שומעת מישור תלותי, אני עושה הכל שלא יבוא אליי. אני פוחדת מזה, לדעתי, אנשים לא רוצים לדעת את העתיד, אף אחד לא רוצה לדעת את העתיד שלו. הוא רוצה שיגידו לו מה קורה.

יש כאלה שמבקשים שלא תאמרי להם את העתיד, שלא רוצים לשמוע?
כן, אבל בסוף הם תמיד רוצים לשמוע. בהתחלה הם אומרים לא להגיד להם שום דבר רע, רק את הדברים הטובים. אחריכך יש כאלה שמבקשים להגיד את כל הדברים הרעים, כי הטובים ממילא יקרו. יש כל מיני סוגים.

יש כאלה שמתעצבנים עלייך?
כן. בטח, מאוד כועסים. יש כאלה ש-כשאומרים להם משהו לא כליכך סימפטי על האופי שלהם, הם מאוד תוקפניים וכועסים ולא מקבלים. ואז אני תמיד אומרת: טוב, אז אולי אני טועה. אני לא מתוכבת, מה איכפת ליי מי אני בכלל? אני צריכה להסביר מה שאני רואה, כך אדם לא חייב לקבל את זה.

כשאדם בא אלייך את כבר בעצם מבירה אותו, כי עברת שעות על המפה שלו?
כן, אם הוא אמר באמת את השעה הנכונה. כל



מרואינת בנימני ליד המפות האסטרוולוגיות שלה ושל ילדיה. ידעיה זה לא הכל. אני חושבת שהאדם באמת מחליט!

תתחנני, ואת בעצם לא רוצה להתחתן, אז מה קורה?
אז אני יכולה לא להתחתן, אבל השאלה היא עם התנאים. היריעה זה לא הכל. אני גם חושבת שהאדם באמת מחליט. יש זמנים לכל דבר, אבל זה יכול לטוור. זה לא צריך להפריע.

„כהנא, שהוא מזל אריה, הוא לא כליכך מפיחד. אני לא רואה שהוא יהיה ראש“
משלה. הוא שחקן“

מה יהיה ביום שתראי שאת עומדת למות?
אני לא יודעת, ואחרי חודש צילצלו אליי וסיפרו לי שהם חלו. אני לא יכולה להגיד שהמומחיות שלי היא במחלות. חוץ מזה, יכול להיות שאני מפספסת משהו. לא הכל אני רואה. גם רופאים לא תמיד רואים הכל.

את עושה מפות גם לעצמך?
כן, על הולת תלויות המפות שלי ושל הילדים שלי.

הלכת פעם לאסטרוולוג אחר?